

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 67/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Libušou Dočkalovou, advokátkou, Lachova 32, Bratislava, proti postupu a rozsudku Okresného súdu Bratislava I (v súčasnosti Mestského súdu Bratislava IV) č. k. 19C 138/2015-67 z 27. februára 2018, postupu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Co 95/2019-147 z 27. októbra 2021 a postupu a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/52/2022 z 30. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu finančné zadosťučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. februára 2018 zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej Petit Press, a.s., uverejniť v denníku SME a na jeho hlavnej internetovej stránke odpoveď na článok „*Jánošovia v politike*“, ktorý mal obsahovať nepravdivé, neúplné a pravdu skresľujúce tvrdenia s uvedením mena a priezviska sťažovateľa bez jeho súhlasu, čím došlo k zásahu do jeho súkromia. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V rozsudku právne zdôvodnenom § 8

ods. 1, 3, 4, 5 prvou vetou, 6 a 7 písm. a) a e) a § 10 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z. z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (tlačový zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „tlačový zákon“) a § 122 ods. 1 prvou vetou a ods. 3 a § 583 Občianskeho zákonníka konštatoval, že sťažovateľ ako žalobca dodržal ustanovené prekluzívne lehoty pre úspešné uplatnenie práva a sporným nebolo ani uverejnenie článku v denníku vydávanom žalovanou zaoberajúceho sa aj osobou sťažovateľa v ním namietanom kontexte. Sťažovateľ však v tomto prípade oznámil žalovanej také znenie odpovede, ktoré svojím obsahom a štruktúrou nezodpovedalo požiadavkám tlačového zákona, keďže okrem všeobecne vyjadreného protestu proti uvádzaniu nepravdivých a pravdu skresľujúcich skutočností poškozujúcich povesť a meno sťažovateľa nevymedzovalo a nekonkretizovalo spôsob vykonania opravy, ale zameralo sa na kritiku a hodnotenie osoby autora článku, a teda nedošlo k naplneniu kritérií explicitne ustanovených v § 8 ods. 4 tlačového zákona. Pre možnosť úspechu len s takto vymedzeným obsahom žiadosti o zverejnenie odpovede preto okresný súd nepripustil pre nadbytočnosť ani doplnenie dokazovania na základe návrhov procesných strán.

3. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom z 27. októbra 2021 potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Nad rámec odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, zopakovania citácie § 8 ods. 4 tlačového zákona, poukazu na odsek 7 písm. e) rovnakého ustanovenia a reprodukcie podstatných častí z nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 350/2014 z 24. januára 2017 a zo svojho iného rozhodnutia vo veci sp. zn. 8Co/547/2014 z 10. mája 2016 doplnil, že z relevantnej úpravy vyplýva dotknutému výlučne právo na uverejnenie vysvetlenia, v čom je skutkové tvrdenie nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce a v čom sa dotýka cti, dôstojnosti alebo súkromia osoby uplatňujúcej právo na odpoveď, čo v odpovedi sťažovateľa chýbalo, rovnako ako jeho vlastné stanovisko ku skutkovému tvrdeniu a z neho vyplývajúcejmu hodnotiacemu úsudku, pojatého do článku, v súvislosti s ktorým žiadal odpoveď. Hodnotiace úsudky ako predmet tlačovej odpovede zákonodarca vylúčil a časť odpovede obsahovala kritiku osoby autora článku neprípustne zasahujúcu do práv tretej osoby. Dokazovanie na skutočnosti uvádzané sťažovateľom, ak jeho žiadosť o odpoveď neobsahovala zákonom predpísané formálne a obsahové náležitosti, považoval taktiež za nadbytočné. Za nedôvodné považoval i námietky sťažovateľa týkajúce sa kvázi zámery náležitostí práva na odpoveď a práva na opravu súdom prvej inštancie (keď z odôvodnenia rozsudku bolo zrejmé, že vec bola posúdená podľa § 8 tlačového zákona), tak aj nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, pretože odôvodnenie spĺňalo náležitosti vyžadované zákonom [§ 220 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)].

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Popri zotrvaní na svojej skoršej (odvolacej) argumentácii porušenie svojho práva na spravodlivý proces videl v tom, že krajský súd sa dôsledne nezaoberal namietanými nedostatkami rozsudku okresného súdu a za dostatočné považoval odôvodnenie zamietnutia žaloby troma vetami, v rámci ktorých bol použitý aj na vec sa nevzťahujúci výraz „oprava“. Odvolací súd podľa neho pochybil aj nesprávnou aplikáciou príslušných ustanovení tlačového zákona, pretože sa nevyssporiadal so zmenou právnej úpravy, ku ktorej došlo zákonom č. 313/2019 Z. z., doplnil ďalší súdom prvej inštancie neuvedený dôvod na odmietnutie povinnosti žalovanej uverejniť odpoveď (spočívajúci v zásahu odpoveďou do práv tretej osoby, za ktorú však nemožno považovať osobu komentátora ako zamestnanca žalovanej) a správnym nie je ani stotožnenie

sa s názorom žalovanej, podľa ktorého odpoveď nemôže obsahovať hodnotiace úsudky (keďže takéto obmedzenie sa podľa dovolateľa vzťahuje len na vydavateľa pri uverejňovaní odpovede, a nie aj na osobu žiadajúcu uverejnenie odpovede).

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 30. mája 2024 dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol. Obsah spisu podľa názoru dovolacieho súdu neposkytuje podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Špecificky k problému dôkazov dovolací súd uviedol, že súd nemá povinnosť v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia vysporiadať sa s úplne každým predloženým či navrhnutým a vykonaným (resp. aj nevykonaným) dôkazom. V rámci argumentácie je tu zákonná povinnosť odôvodniť len nevykonanie navrhnutých dôkazov, a nie aj nevychádzanie z tých, ktoré vykonané boli, ale z dôkazného hľadiska ich súd považoval za málo cenné alebo celkom bezcenné.

6. Postup odvolacieho súdu pri odôvodňovaní jeho potvrdzujúceho rozsudku nemožno považovať za vybočenie zo štandardov vymedzených v § 387 CSP. Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami sťažovateľa, avšak v zhode s okresným súdom konštatoval, že žiadosť o odpoveď nedisponovala náležitosťami vyžadovanými tlačovým zákonom, čo bolo ťažiskovým dôvodom na nevyhovenie žalobe. Na tom nič nemení evidentne znížená pozornosť okresného súdu prejavujúca sa nepresným narábaním s pojmami, pretože rozhodujúcimi boli formulácie súladné s oboma nižšími súdmi správne zvolenou a korektne interpretovanou aj aplikovanou hmotnoprávnou úpravou (s § 8 tlačového zákona obsahujúcim inštitút práva na odpoveď, a nie § 7 totožného zákona upravujúcim inštitút práva na opravu, ktorý nebol v tomto prípade použitý).

7. Relevanciu nemalo ani nevenovanie sa zmenám v právnej úprave v čase medzi rozhodnutím okresného súdu a rozhodovaním o odvolaní, ak porovnaním úprav tlačového zákona pred a po účinnosti zákona č. 313/2019 Z. z. nemožno dospieť k záveru o zmene, ktorá by mala za následok odchylnosť nazerania na vec alebo ktorá by bola spôsobilá zvrátiť výsledok sporu.

8. Dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodné aj ďalšie námietky sťažovateľa o zásahu do práva na spravodlivý proces doplnením (odvolacím súdom) ďalšieho (súdom prvej inštancie nepoužitého) dôvodu zamietnutia žaloby alebo nesprávnym názorom o nemožnosti zahrnutia do požadovanej odpovede aj hodnotiacich úsudkov. Aktuálna úprava civilného sporového procesu prípadný výskyt vady prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu spája len s použitím skôr nepoužitého ustanovenia právneho predpisu. O taký prípad ale v prípade § 8 ods. 6 písm. e) tlačového zákona v znení zákona č. 313/2019 Z. z. [resp. odseku 7 písm. e) rovnakého ustanovenia pred spomínanou novelizáciou] nešlo pre jeho použitie už v rámci procesnej obrany žalovanej reprodukovanej aj v rámci odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Aj keď v prípade sťažovateľa nešlo o dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorým sa právo na spravodlivý proces neodníma, doplnil, že treťou osobou, s ktorej právami a právom chránenými záujmami by sa mohlo dostať požadované uverejnenie odpovede do rozporu, uvedenou v § 8 ods. 6 písm. e) tlačového zákona možno rozumieť len osobu stojacu mimo organizačnej a tzv. servisnej štruktúry vydavateľa periodickej tlače. Za takúto osobu nemožno považovať autora článku (bez ohľadu na to, či jeho pôsobenie vo vzťahu k vydavateľovi je na báze pracovného pomeru, alebo iného vzťahu), tvrdeniu „*podsúvanému*“ dovolaním o opačnom názore odvolacieho súdu v tomto prípade chýbal vecný podklad. Z obsahu spisu muselo byť zjavné, že takou treťou osobou tu má byť príbuzný (svokor)

komentátora, teda osoba pod režim ochrany § 8 ods. 6 písm. e) tlačového zákona už spadajúca. Komplexným prístupom k interpretácii úpravy práva na odpoveď v tlačovom zákone nemožno dospieť k inému záveru než je ten, že úprava v § 8 ods. 3 štvrtej vety zákona v znení „*Odpoveď sa obmedzí len na skutkové tvrdenie, ktorým sa skutkové tvrdenie podľa odseku 1 poprie, doplní, spresní alebo vysvetlí.*“ zakotvuje (implicitne) zákaz zanášania do odpovede tiež hodnotiacich úsudkov i u žiadateľa odpovede.

9. K vytýkaným nedostatkom v procese dokazovania uviedol, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti, táto nesprávnosť ale na základe záverov judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti.

III.

Argumentácia sťažovateľa

10. Napadnuté rozhodnutia sú podľa názoru sťažovateľa nepreskúmateľné pre absenciu riadneho odôvodnenia a ústavne neudržateľné. Zákony boli súdmi interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Odôvodnenia rozhodnutí nedávajú odpovede na argumentáciu sťažovateľa, ktorá má podstatný význam pre skutkový a právny základ rozhodnutí.

11. Okresný súd sa nezaoberal skutočnosťami namietanými v žiadosti o uverejnenie odpovede a v tomto smere nevytvoril priestor na to, aby zistil skutkový stav veci, navrhnutých svedkov nevypočul, dôkazy nevyhodnotil vo vzájomných súvislostiach. Nevykonaním navrhnutého dokazovania nemohol dospieť k záveru, či právo na odpoveď korešponduje namietanému komentáru v rozsahu dotknutých osobnostných práv sťažovateľa a či namietané obvinenia majú reálny základ. Vec nesprávne právne posúdil aj preto, že zamieňa dva rôzne právne inštitúty sledujúce nápravu (právo na odpoveď a právo na opravu, pozn.) a zamieňa práva a povinnosti dotknutej osoby s právami a povinnosťami vydavateľa.

12. Všeobecné sudy neakceptovali argumentáciu sťažovateľa a bez riadneho dokazovania rozhodli v jeho neprospech pri nesprávnej aplikácii ustanovení tlačového zákona. Nesplnenie podmienok hodnotili na základe inej skutkovej podstaty – inštitútu nápravy. Použitím § 8 ods. 6 tlačového zákona riešili náležitosti práva na opravu (§ 7 tlačového zákona) namiesto práva na odpoveď. Nebolo vykonané náležité dokazovanie, na vec neboli použité správne ustanovenia právneho predpisu, právne predpisy boli nesprávne interpretované a na tomto základe boli vyvedené nesprávne právne závery.

13. Zistené nedostatky v činnosti súdov nižších inštancií sa dovolací súd snaží sám napraviť ďalším vysvetľovaním, ktoré nezodpovedá jeho úlohe. Výklad ustanovení tlačového zákona dovolacím súdom nie je podľa názoru sťažovateľa správny, je svojvoľný a neudržateľný. Vysloveným názorom, že treťou osobou, ktorá by mohla byť dotknutá na svojich právach uverejnením odpovede sťažovateľa, má byť príbuzný (svokor) komentátora, dovolací súd dospel evidentne k úplne iným

záverom ako súdy nižšej inštancie. Pokiaľ dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné, do úvahy prichádza zamietnutie dovolania podľa § 448 CSP, nie jeho odmietnutie.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K rozsudkom okresného súdu a krajského súdu:

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

15. Napadnutý rozsudok okresného súdu je rozhodnutím súdu prvej inštancie, proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie a krajský súd o ňom meritórne rozhodol. Uplatnenie právomoci krajského súdu ako súdu odvolacieho v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ mal k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktorý využil a dovolanie podal, namietajúc vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľ v dovolaní namietal nedostatočné odôvodnenie zamietnutia jeho žaloby a nesprávnu aplikáciu príslušných ustanovení tlačového zákona odvolacím súdom, teda obdobný okruh nedostatkov, ktoré tvoria aj obsah ústavnej sťažnosti. Bolo preto v právomoci najvyššieho súdu takto formulované dovolanie preskúmať a rozhodnúť o ňom.

16. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

IV.2. K uzneseniu najvyššieho súdu:

17. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Podmienkou je, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

18. Súlad napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s označenými právami sťažovateľa možno posúdiť len vo vzájomnom súvisi rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu s rozhodnutím odvolacieho súdu.

19. Žaloba sťažovateľa bola zamietnutá z dôvodu nesplnenia hmotnoprávných predpokladov obsahu žiadosti o zverejnenie odpovede, v dôsledku čoho nedošlo k naplneniu kritérií explicitne ustanovených v § 8 ods. 4 tlačového zákona. Vzhľadom na tento záver súd prvej inštancie nepripustil doplnenie dokazovania na základe návrhov procesných strán, ktoré považoval za nadbytočné.

20. V žiadosti o uverejnenie odpovede sťažovateľ uviedol, že nový komentátor denníka SME v článku „*Jánošovia v politike*“ uverejnil nepravdivé, neúplné a pravdu skresľujúce tvrdenia s uvedením mena a priezviska žalobcu bez jeho súhlasu, čím zasiahol do jeho súkromia. Podľa záveru krajského súdu (bod 11.6 rozsudku odvolacieho súdu) sťažovateľ v žiadosti neuviedol, v čom sú skutkové tvrdenia autora článku nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce a v čom sa dotýkajú jeho súkromia, neuviedol vlastné stanovisko k skutkovému tvrdeniu a z neho vyplývajúcemu hodnotiacemu úsudku. V ďalšej časti odpovede, ktorej uverejnenia sa sťažovateľ domáhal, je obsiahnutá kritika osoby autora článku, ktorou sťažovateľ neprípustným spôsobom zasahuje do práv tretej osoby [§ 8 ods. 7 písm. e) tlačového zákona]. Odvolací súd tiež poukázal na názor ústavného súdu (III. ÚS 350/2014), podľa ktorého odpoveď nemôže obsahovať hodnotiace úsudky. Krajský súd preto zhodne s okresným súdom konštatoval, že žiadosť sťažovateľa nespĺňa zákonné požiadavky v zmysle § 8 ods. 4 tlačového zákona, v dôsledku čoho nebolo možné žalobe vyhovieť. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s názorom okresného súdu, podľa ktorého konanie o uverejnenie odpovede podľa § 8 ods. 4 tlačového zákona sa obmedzuje na posúdenie toho, či žiadosť o uverejnenie odpovede spĺňala materiálne a formálne náležitosti uvedeného zákonného ustanovenia. Keďže okresný súd dospel k záveru o ich nesplnení, vykonanie ďalšieho dokazovania by bolo nadbytočné, a preto nevhodné (bod 13 rozsudku odvolacieho súdu).

21. Závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení sú dostatočné. Správne vyhodnotil (akceptoval), že sa nižšie súdy nevenovali otázkam, ktoré vzhľadom na pochybenie vytknuté sťažovateľovi a tvoriace dôvod zamietnutia jeho žaloby (absencia povinných zákonom predpísaných náležitostí žiadosti o uverejnenie odpovede) už riešiť nebolo nutné. Zaoberal sa aj údajne nesprávnou aplikáciou príslušných ustanovení tlačového zákona z dôvodu zámeny právnych inštitútov nápravy a nevysporiadaním sa so zmenou právnej úpravy konajúcimi súdmi. Vyjadril sa tiež k sťažovateľom rozporovaným právnym otázkam (k osobe dotknutej uverejnením odpovede sťažovateľa a k nemožnosti zahrnutia hodnotiacich úsudkov do požadovanej odpovede), čo už bolo nad rámec sťažovateľom v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu (§ 420 CSP), keďže námietku nesprávneho právneho posúdenia veci v dovolaní neuplatnil.

22. Vo vzťahu k vytýkaným nedostatkom, ku ktorým malo dôjsť v procese obstarávania skutkových podkladov, ústavný súd konštatuje, že s námietkou nevykonania sťažovateľom navrhnutých dôkazov (na preukázanie pravdivosti tvrdení a informácií obsiahnutých v článku, primeranosti ich prezentácie, motívu a pozadia článku, príbuzenského pomeru autora článku a jeho vzťahu k žalovanej a zásahu do osobnostných práv sťažovateľa) sa konajúce súdy vysporiadali v napadnutých rozhodnutiach, keď uviedli, že ich vykonanie by bolo nadbytočné vzhľadom na nimi prijatý záver. Záver o nevykonaní navrhovaných dôkazov vychádzal z racionálnej úvahy konajúcich súdov a ich zhodnotenia skutkového stavu veci. Nevykonanie navrhovaných dôkazov všeobecnými súdmi nemalo za následok zásah do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie, a preto ani nemohlo ísť o dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Nedôvodnou je tiež námietka sťažovateľa o nesprávnej procesnej forme rozhodnutia dovolacieho súdu. Rozhodnutie dovolacieho súdu napriek procesne zvolenej forme (uznesenie) je meritórnym rozhodnutím, keďže pri dôvodoch dovolania podľa § 420 CSP prípustnosť a dôvodnosť dovolania splývajú. Otázka formy rozhodnutia preto v tomto prípade nemá ústavnú relevanciu.

24. Ústavný súd na základe uvedeného nezistil, že by účinky výkonu dovolacej právomoci najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti dovolania sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu či so zásadami spravodlivého procesu. Za zjavne neopodstatnenú je potrebné považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011). V tejto časti je preto sťažnostná argumentácia nedôvodná, čo vedie k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu